

NEVESTA Z MILLJONI.

(Nadaljevanje romana "Graf Monte Cristo" in nadaljevanje romana "Vladar sveta")

Spisal AL. Dumas. Prevodil L. J. P.

New York.

V krasnem, toda domačem budoirju ene izmed najlepših newyorških hiš, se sedela visoka, ponosna gospa. Glavo si je podprla z rokama. Bila je prava angleška krasotica ta dama, na njenih potezih je ležalo nekaj tistega, česar ni imela nobena druga. Fina temna črta pod lipmi, modri očmi pa je naznanjala žalost in apatost.

Dama sedela nekaj minut v globokem premišljevanju. Potem pa nekdo lahko potrka na vrata, in strežnica vstopi.

"Komolci sluga Mr. Blackbella želi z mylady govoriti," naznani strežnica.

Njene strežnice so jo imenovale mylady, dasiravno njen mož, bogati trgovec Blackbell ni imel nobenega plemenitškega naslova.

"Naj vstopi!" reče lady.

Ko se prikaže sluga z globokim priklonom v sobi, spozna dama takoj, da se je moralo nekaj posebnega zgoditi, kajti na obrazu sluga se je kazala žalost in strah.

"Kaj je?" vpraša Mrs. Blackbell bolj živahno kot sicer.

"Mylady — gospodu se je zdravje poslabšalo. Trije zdravniki se posvetujejo o njegovem položaju. Mr. Blackbell želi z mylady govoriti."

Dama je obledela. Ko se dvigne, se trese njena roka, s katero se podpira na mizo.

"In zakaj mi šele sedaj naznanjate o njegovi boleznii?" vpraša z mračnim čelom.

"Mr. Blackbell ni hotel vznemirjati mylady, vsaj toliko časa ne, dokler ne bi bilo absolutno potrebno."

"Takoj pridem," odvrne gospa.

Sluga spoštljivo odpre vrata, in Mrs. Blackbell stopa naprej. Njena visoka, lepa postava je bila dokončno vzravnana, le njena glava je bila nekoliko sklonjena. Taklo koraka skozi dolgo vrsto sob, predsob in dvoran, dokler ne dospe do sobe koncem hodnika. Brezumlno odpre sluga vrata in pokazuje gospej v sobo.

Soba, v katero je stopila, ni bila velika, in v primeri z ostalo hišo, celo siromasno opravljena. Pohištvo je bilo preprosto in starinsko. Mr. Blackbell je dal to pohištvo prepeljati iz male hišice, kjer je začel svojo trgovino, in od katerega se ni mogel ločiti, kajti tu se je v preteklosti začela njegova sreča. Polagoma, toda s strastjo se približala postelji, kjer leži bolnik.

"Moj Bog, kakšni ste!" reče ona naenkrat.

Obraz, v katerega zre, je bil miren, tih. Na njem si opazi očividne znake življenja, ki se je polagoma zgubljalo v večnost. Mr. Blackbell morebiti še ni bil šestdeset let star, toda v tem trenutku je bil videti mnogo, mnogo starejši. Globoka žalost se zbere na njegovem obrazu, in z motnimi očmi zre na svojo sopnogo.

"Taklo zgledajo umirajoči, Georgiana!" reče s tihim glasom. "Hitro je prišlo nad mene. Hvala Bogu. Vedno sem si želel, da bom le kratke čas bolen pred smrtjo. Celo zdravnik mi ne dajo nobenega upanja več, zato sem moral z vami govoriti, predno se poslovim za vedno od tega sveta. Nekaj me tišči na srcu, in moram povedati svojo srčno željo."

Lady se ne drzne prekiniti pavez, ki je sedaj nastala, tudi ostane njen blede obraz miren, dasiravno je s hitrim dihanjem se izdala, kako je nemirna v notranjosti. Bolnik skuša prijeti za njeno roko, kar se mu posreči, kajti dama je razumela njegov načet, in mu sama ponudila roko.

"Georgina," reče, "prosim vas moram odpustiti. Vi me niste ljubili, ko ste se poročili z menoj. Moral bi to že tedaj sprevrediti, ker sem bil starejši, toda ljubiti sem vas resnično, Georgina. Toda kmalu sem zapopadel, da jaz nimam dovolj ljubezni za vaše srce. Zato sem tudi molčal, ko sem zvedel, da ste vi dobili v Mr. Petovu to, kar ste pri meni pogrešali."

Zareča rudečica se pokaže na obrazu mylady, toda kmalu se umakne skoro smrtni blehosti. "Povesi oči, in njena roka se trese v njegovi."

"Le mirno me poslušajte, Georgina," nadaljuje stari gospod.

"Nisem jezen na vas. Vi ljubite Mr. Petova, in prepričan sem, da tudi on vas ljubi. Znači ste prav dobro skrivati to tajnost pred svetom, in hvaležen sem vam, ker niste mojega imena na blati v javnosti. Slutil sem, da kadar mene smrt pobere, tedaj se poročite z Mr. Petovom. Slutil pa sedaj, da je zadnje čase nekaj prišlo v javnost o vašem razmerju z Mr. Petovom. Potrebna je torej vaša poroka z dotičnim gospodom radi vašega in mojega imena. Torej obljubite mi, da ne poročite nikogar drugega kot Mr. Petova. Ponavljam še enkrat: To je potrebno za vašo in za mojo čast."

"Obljubim," odgovarja lady s komaj slišnim glasom.

"Da se bo Petov udal tej poroki, je gotovo," nadaljuje stari trgovec, "kajti njegova ljubezen do vas mora biti gorka in priskrta. Sicer se govori, da se Mr. Petov poganja za roko bogate Miss Buhting, toda najbrž le navidez, da odvrne pozornost od vas. Prepričan sem, da vas bo takoj po moji smrti prosil za vašo roko. Bogati ste. Ko poplačate vse, kar sem odločil v testamentu, vam bo ostalo še dva milijona dolarjev. Mlada ste, lepa, vi in Mr. Petov morata postati par."

"Vaša volja se bo zgodila," odvrne ponosna dama s sklonjeno glavo. "Vedno sem tako nameravala."

"Da, tako želim," reče Mr. Blackbell. "Če bi se pa Mr. Petov branil, tedaj ga prisilite vsaj v toliko, da vam da svoje ime. V onem zabojčku, kjer je pismo za vas, dobite sredstva, s katerimi lahko dosežete svoj namen. Toda — govorica me utruja. Zdravstvujte, Georgiana. Bog vas obvaruj! Oprostite mi, kakor vam jaz oprostam."

S tresočo roko zgrabi za vrv zvonce pri svoji postelji in potegne. V obeh ponosne dame pa se posveti. Priklone se in poljubi roko bolnika. Bilo je to prvič odkar sta se poročila, da se je ona toliko ponižala. Mr. Blackbell je vedel, kaj to pomeni. Dolg in lahen pogled iz njegovih oči zadene zdajci lady.

"Postanite srečna, Georgina," reče tiho. "In sedaj pojdit. Bolje je, da sem sam."

"Ali nečete, da ostanem pri vaši postelji?" vpraša lady z lahnim glasom.

"Če hočete ostati — pri Bogu, ne bom vas odvrnil," odgovori Mr. Blackbell nekoliko bolj živahno, in glava mu omahne nazaj.

Sluga vstopi. Bil je nekoliko začuden, da dobi ponosno damo v tako spoštljivi legi poleg postelje bolnika. Pričakoval je, da odide takoj iz sobe, ker se pa ne zgodi, pripravi za bolnika hladno pijačo in se približa s tem bolniku. Lady Georgiana vzame pijačo v svoje roke in jo drži toliko časa, da se bolnik nekoliko pomirila. Potem pa ne se steklenico z mehkim nasmehom in tresočo roko proti ustom. Njegove obrazne poteze so kazale veliko utrujenost,

zdelo se je, da bi rad zaspal, pa ne more.

"Kako lepo je, Georgiana, da ste mi ponudili zadnjo kapljico pijače?" reče tiho. "Lahko bi bil boljši z vami, kot sem bil. Toda jaz nisem znal."

Potem pa nagne glavo na blazino in njegove roke se stegnijo kot pri težko utrujenem. Oči se zapro, globok vzdih pride iz prsi, potem ga močno stres — in že priskoči sluga k mrtvaški postelji.

"On umira, mylady," reče komaj slišno. "Bog mu bodi usmiljen!"

Obličje umirajočega je postalo mirno in se prevleklo z marmornato blehosto. Sluga se sklone nad starca in posluša še komaj čutno dihanje. Potem pa zapre mrtvemu oči.

Ponosna žena pa sedi s sklenjenimi rokami poleg mrtveca in gleda mrtvemu s štrlečimi, brezsolznimi očmi v oko. Kakšne bolečine je prestala! Kakšni spomini so se pojavili pred njo! Konečno se dvigne, in toliko, da se ne opoteče. Potem se pa tipoma obrne, se sklone nad mrtvim starcem in njene ustnice se dotaknejo čela umrlega. Trdih korakov zapusti nato sobo, gre skozi več dvoran in sob in reče služabnici v predsobi:

"Mr. Blackbell je umrl. Skrbite vse potrebno za pogreb."

Potem pa zapre vrata svoje budoirja za seboj, pade na stol in dolgo bridko joka.

Drugega jutra so prišli sodnji uradniki, pogrebniški, ekskutorji in amodistini za žalne obleke. Lady je bila napram vsem mehka in ni kazala svojega navadnega ponosa. Z veliko spoštljivostjo so govorili o njej. Da bi Ralfu kaj naznanila, se ji ni zdelo vredno. Moral je zvedeti iz jutranjih listov. Okoli poldneva pa dobi pismo od nje, v katerem ji naznanja, da mora odpotovati za več dni v Washington v vojaških zadevah. In sicer je tudi najboljša — tako se je glasil konec njegovega pisma, da naju svet za nekaj časa ne vidi.

Georgina ni bila nič kaj zadovoljna s tem pismom, pa kljub temu je morala priznati, da je Petov pogodil pravo. Georgiana je celo začela premišljevat, če ne bi bilo bolje, ako z Ralfom zapusti Ameriko in se naseli v krajih, kjer ju ne poznajo. Žalostilo jo je, da baš sedaj ni onega, ki bi jo lahko tolažil. Toda upala je, da se kmalu kje skrivaj snideta.

Pogrebne slovesnosti so bile končane, in lady Georgiana je bila sama gospodarica v veliki hiši. Mnogo služabnikov je bilo odpuščenih z velikimi darili in čutili so vsi, da je lady po smrti svojega soproga odložila mnogo svojega ponosa.

Mnogo je premišljevala, kam naj se z Ralfom umakne. Vedela je, da je fanatičen privrženec juga, da celo slutila je njegovo izdajstvo. Toda s tem ni zgubil pri njej ugleda, ker ona je bila hči angleškega aristokrata, ki so vsi podpirali južne države. Toda o tem naj Ralf sam odloči. Krasne slike udobnega življenja se pojavijo pred njo, videla je samo sebe obdano z veselim otroci na strani ljubečega soproga —

Tako je sanjala na mali zofli, ko odpre njena komornica vrata in naznani s tihim glasom:

"Kapitan Petov!"

Rudečica pokrije obraz Georgiana. Takoj za naznanilom vstopi kapitan (Petov in zapre vrata za seboj. Potem pa razprostre in pritiska mlado ženo k sebi.

Kapitan je bil v uniformi kavalerijskega regimenta, ki mu je kaj pristojala. Velike temne

oči očividno kar žare ljubezni in udanosti. Poljubi za poljuzom pritiska na ustne Georgiane, dokler se slednja nekoliko ne pomiri in prav iz srca zakliče:

"Hvala Bogu, ker si prišel. Kako sem si želela po tebi. Sedaj naju nihče več ne loči."

"Tudi mene je gnalo k tebi," reče on, ko jo potegne k sebi na divan in še vedno drži objekte. Da, lahko bi se vrnil prej iz Washingtona, pa nisem hotel. Slutil sem, da bodejo ljudje obrekovali. Sedaj po desetih dneh pa se že lahko vidiva. Toda previdna morava biti."

"Popolnoma tvojega mišljenja sem," odvrne Lady. "Mogoče se boš začudil, da je Mr. Blackbell več vedel o najinem razmerju kot sva midva kdaj slutila."

Ralf je bil v resnici začuden, in Georgiana mu je povedala besedo za besedo, kar je stari gospod govoril na smrtni postelji.

"Nisem vrjel, da je tako veliki duša," reče Ralf končno s pomislekom. "Toliko bolj, sam je videl, da ti je storil krivico, in to te mora pomiriti. Kar je govoril o Miss Elizi Buhting, je seveda vse neumnost. Mogoče bi tudi njeni starši me radi videli kot svojega zeta — in če Eliza kaj več čuti za mene kot za kakšnega drugega, ne vem — toda moji Georgiani ne bom prelomil nikdar besede — nikdar."

Nova vrsta poljubov sledi tem obljubam.

Ko sta se oba nekoliko pomirila, sta se posvetovala, kaj naj naredita, da zadovoljita svojim željam in da ne povzročita noben šum pred svetom. Ralf se je izjavil, da je neobhodno potrebno počakati vsaj eno leto, kot je v običaju.

"Kaj pa zgubiva pri tem?" reče s smehom. "Vsak dan se lahko vidiva, in če ne ravno vsak dan, pa vsaj pogosto. Eno leto moram se nositi uniformo, toda naredil bom tako, da dobim v New Yorku službo. Dve leti sem bil v aktivni službi in sedaj lahko ostanem tu v New Yorku pri nabornem uradu. Sicer pa je treba skrbeti, da je nekaj odličnih ljudi v tem mestu, kajti zdi se mi, da kmalu priredimo demonstracije v prid južnih držav, da pozivimo simpatije juga, ki so bile zgubljene na severu."

"Kako pa je pravzaprav z vojsko?" vpraša Georgiana. Časopisi tako nekako netočno poročajo."

"Mi ne gremo naprej," reče Petov s potnemljenim čelom, "in če rečem 'mi', tedaj seveda ne mislim prokletih Jankejev, katerih uniformo nosim, pač pa prijatelje duše moje, rebele. Zlodej naj se razume, toda Jankeji so postali tako žilavi, da jih nikakor ne morem premagati. Tudi je splavala ena naših glavnih nad po vodi. Računali smo, da bodejo na severu kmalu siti vojske, toda ravno narobe se je zgodilo. Čim večkrat so tepeni, tembolj so navdušeni. Mislim, da po stanje Richmond glavno mesto velike republike ali pa cesarstva, in sedaj smo ravno tako daleč kot spomladi 1861. Ob prvi priliki moram zopet jahati v Richmond, da zvem kaj podrobnosti. Toda stoj, kaj veš ti o dokazih glede izdajstva, kar ti je pravil Mr. Blackbell?"

Georgiana je v svoji preprostosti razodela Petovu vse, kar ji je stari soprog povedal na smrtni postelji. Smehljajoča mu prinese zabojček, katerega dosedaj še odprla ni, pač pa ga odpre šele sedaj poleg Ralfa. Mnogo dragocenega kamenja se ji posveti nasproti. Zraven pa leži kuverta, kjer je bilo zapisano:

"Pisma, ki se tičejo Mr. R. Petova."

"Ali jih smem brati?" vpraša Petov, ko skrije svojo skrb s pritajenim mirom.

"Gotovo!" odvrne Georgiana, "pred teboj nečem ničesar skrivati."

Ralf odpre kuverta. V njej so bila tri pisma, pisana od nekoga trgovca v Richmondu, ki je bil z Mr. Blackbellom mnogo let v trgovski zvezi, in ki je bil kljub svojem bivanju na jugu zvest pristaš severnih držav. Trgovec naznanja v teh pismih Mr. Blackbellu, da je

več severnih častnikov, med njimi tudi kapitan Petov, v izdajalskih zvezah z južnimi četami. Mr. Blackbell naj to zadevo nadzira uredi. Zadeve izmed njimsem je naznanjala, da se je radi izdaje kapitana Petova ponesrečil načrt severnega generala McClellana napasti Richmond od morske strani. Zajeto pa pise naznanja, da je zapustil mesto Richmond.

Po prečitaniu pisma omne Ralf površno, kar je bral.

"Ali boš porabila to vsebino proti meni?" vpraša mirno Georgiana.

"Toda, Ralf, kaj vendar praviš? Saj poznam tvoje skrivnosti. Ali res misliš, da te bi izdala?"

"Torej mi dovoliš, da vržem ta pisma v peč?" vpraša Ralf.

"Gotovo, ljubček!"

V kamnu bril mal ogenj, Ralf vrže pisma v ogenj z zmagovalnim izrazom.

Torej to je vse, kar ti je dal Mr. Blackbell kot orožje proti meni?" vpraša Georgiana, ko jo ostro opazuje.

"Vse, dragi moj, in na ta način sem se popolnoma tebi izročila. Vse svoje upanje stavim samo na tvoje srce in zvestobo. Brez tega bi bila brez moči, pa naj imam na razpolago še tako močna sredstva."

"In ne boš presleparjena, krasna žena!" zakliče Ralf, ko se ji vrže pred kolena in poljubljuje njene roke. Ona ga pa potegne k sebi, in kmalu je bil ta dogodek pozabljen v pijanosti poljubov in strastij.

Bilo je okoli desete ure zvečer, ko je Ralf zapustil ponosno baronovsko hči, katero je vladal, kakor otroka. Kakor hitro

pa so se vrata za njim zaprla, se spremeni njegov razburjeni obraz s svetlečimi očmi v izraz, čuden, morda je še polno občinstva, plinove svetilke kočjaža in tve kaže peljati proti neki ne posebno oddaljeni hiši v najboljši mestni ulici. Na njegovo vprašanje, če more še z Mr. Buhtingom govoriti, dobi odgovor, da je prišel še ob pravem času. V naglici si uredi nekoliko svoje lase, potem pa koraka po širokih stopnjicah v prvo nadstropje.

Dalje prihodnjic.

Zgubila se je svota denarja dne 22. sept. zvečer od Carl ave. in 63. ceste. Pošten najditelj naj izroči najdeno stvar v uradni tu tega lista.

1000 PLETENIH JOPIČEV

(SWEATERS)

za može in fante
za žene in deklice mora biti razprodanih v najkrajšem času, in to po tovarniški ceni ali še ceneje

Pri tej priliki dobite vse ženske in otročje zimske suknje kakor tudi obleke z žaketom po skrajno znižani ceni.

Torej sedaj je čas, da se priskrbite za zimo in ne odlašajte dolgo, ker te cene, kakor so sedaj, ne bodejo ostale.

Za obilen obisk in podpiranje moje trgovine se najtopleje priporočam in vam bom vedno hvaležen

Beno B. Leustig,

6424 St. Clair Ave. blizu Addison Rd.

P. S. V slučaju, da nimate zadosti denarja, dajte samo malo predplačilo (aro) in vam spravimo karkoli si izberete po isti nizki razprodajalni ceni.

Če kupite jopič od \$1.50 naprej, dobite za 10c ceneje, če kupite za \$5.00, dobite za 25c. ceneje, če prinesete ta oglas s seboj.

POZOR POŠILJATELJEM DENARJA!

One, ki žele poslati domov denar, obveščamo s tem DA POD NOBENIM POGOJEM ne odpošiljamo DO PREKLICA denarja v staro domovino. Nobena banka v New Yorku ne dela kupčij in raditega smo TUDI MI USTAVILI POSLOVANJE. KAKOR HITRO SE RAZMERE IZBOLJŠAJO, BOMO OBVESTILI ROJAKE POTOM ČASOPISOV.

TVRDKA FRANK SAKSER,

Glavni urad: 82 Cortlandt St. NEW YORK, N. Y.

Podružnica: 6104 St. Clair-av CLEVELAND, O.